

Bertha von Brüneck was een bevallige jonkvrouw en een rijke erfdochter ; zij had geen ouders meer en de keizer had tot haar voogd de goeverneur Gessler benoemd.

Het meisje woonde dikwijls aan 't hof, want Hermann Gessler deed in alles zijn vorst na, en hield grote staatsie, te midden van een talrijk gevolg.

Zo vertoefde Bertha thans te Altdorf in het kasteel dat Gessler daar had laten bouwen. Het was nog niet voltooid, doch een vleugel kon bewoond worden en de landvoogd had die voor enige tijd betrokken.

Dichtbij lag een park, overblijfsel van een woud, en daar wandelde Bertha von Brüneck, toen ze Ulrich von Rudenz zag naderen.

— Jonkvrouw, eindelijk tref ik u eens alleen, zei Ulrich met een hoofse buiging. Gij wordt altijd zo omringd. Maar nu of nooit...

— Wat bekommert er u dan ? vroeg het meisje op een ietwat koele toon.

— Ik moet van dit kostelijk ogenblik gebruik maken. O ! zie mij niet zo streng aan... Gij hebt wel bemerkt welk een diepe liefde ik voor u gevoel. Ik weet het... anderen van Gesslers hof zijn voornamer dan ik... Ik kan nog niet bogen op roem als zij... Maar geen hart kan zo vol zijn met trouw en liefde.

— Wat ? gij durft spreken van liefde en trouw ! riep Bertha afkeurend. Gij, die ontrouw zijt geworden aan uw hoogste plicht !

Von Rudenz week verschrikt een stap achteruit.

— Zijt gij niet een slaaf van de Oostenrijker geworden ? vervolgde Bertha op steeds scherpere toon. Verkoopt gij u niet aan de verdrukker van uw volk ?

— En van u moet ik dat horen ? vroeg Ulrich. Gij woont toch aan Gesslers hof !

— O ! En daarom meent ge dat ik aan de tiran onderworpen ben ? 't Is

waar, ik ben niet vrij... een, die ik haat, is mijn voogd. Zo wilde 't de keizer. En die voogd lokt u, om u aan mij te verbinden... hopende dat uw voorbeeld van onderwerping het volk beïnvloeden zal. Maar liever gaf ik mijn hand aan Gessler zelf, dan aan een zoon van Zwitserland, die zich tot een werktuig van de landvoogd verlaagt.

— O ! wat doet gij mij ontstellen !

— En waarom ? Mijn ziel bloedt als ik de nood van de Zwitsers zie ! En gij zijt een geboren beschermer van dat volk... een prachtig ras, eenvoudig, eerlijk, oprecht en kloek. En gij zoudt helpen om de slavenketen te smeden voor dat volk ?

— Maar jonkvrouw, dien ik niet ons volk als ik het aanraad de keizer tot beschermer te erkennen ?

— Neen ! knechtschap wilt gij het opdringen.

— O ! Bertha ! haat gij mij dan ?

— Hatén, neen... maar zou ik u niet moeten haten ? En toch, liever be-minde ik u...

— Bertha, gij toont me 't hoogste geluk, om me dan in de wanhoop te storten !

— Neen... O ! ik weet, dat het edele bij u niet verstikt is, maar dat gij misleid zijt... misleid door uw liefde voor mij... Dat edel gevoel sluimert in uw gemoed en ik wil het wekken...

— Dus veracht ge me niet ?

— Wees zoals de natuur u schiep. Zwitser zijt gij ! Neem de plaats in, door 't lot voor u bestemd ! En die plaats is niet aan Gesslers hof, niet bij de verdrukkers van uw ras ! Kamp voor het heilig recht van dit heerlijk land !

— Maar hoe kan ik u ooit bezitten, als ik de keizer weerstreef, de keizer, die u een voogd schonk ?

— Een voogd, die ik haat... die onrecht pleegt...

— Maar die toch over uw hand beschikt !

— Mijn goederen liggen in de Staten rond het meer. Is Zwitserland vrij, dan ben ik het ook ! O ! hoop niet door Oostenrijks gunsten mij te winnen ! Ja, ik doorzie Gesslers plannen. Mijn goederen zelf zouden moeten dienen om Zwitserlands vrijheid te breken. Ofwel zal men mij zenden naar 's keizers hof. En dan... O ! Ulrich, uw liefde alleen kan mij redden !

— Bertha... waarom dorstte ik naar roem... Alleen voor u... om u te winnen... Maar zoudt gij willen leven in het stille dal ?

— Roem ? Meent gij, dat ik om roem geef ? De zogenaamde roem van de Oostenrijkers, die steunt op onrecht en wreedheid... O ! ik haat die eer, die glans, dat geflonker. De eenvoud van de Zwitsers bemin ik !

— Ja, Bertha, ik was misleid... ik was verblind door mijn liefde... Gij hebt mij de ogen geopend... U heb ik mij verkeerd voorgesteld en daarom heb ik ook verkeerd gehandeld. O ! geloof niet... dat ik hier kwam om Gessler... om zijn ridders... Het was om u... alleen om u !

— Nu zie ik u weer, zoals ik u mij gedroomd heb... O ! mijn inzicht heeft mij niet bedrogen !

— En weg is mijn dwaze waan ! O ! Bertha, ik zal 't geluk in mijn land vinden... Hier tussen onze bergen, wouden en meren wilt gij de mijne worden...

— Ja, Ulrich... Maar eerst zult gij uw plicht doen... Uw volk wacht op een sein, wacht op aanvoerders. Dan zie ik u in volle waardigheid... Ulrich... gij hebt mijn woord... Strijd voor uw vaderland, dan strijdt gij voor uw liefde... Er is een vijand die wij allen verachten... er is een vrijheid die ons allen vrij maakt...

— O ! Bertha... dank voor die woorden !

Ze aanschouwden elkaar... In hun ogen glansden hun liefde en hun geluk... Ja, nu waren ze samen verbonden...

Eensklaps hoorden ze hevig gerucht... Het steeg op uit de stad... 't Was geroep, getier en daartussen klanken, schelle kreten van hoornen.

— O ! wat kan dat zijn ! kreet Bertha... Een oproer ?

— Ik zal gaan zien...

— Ik ga mee...

— Bertha ! In 't gevaar van een opstand ?

— Ja, ik ga mee... Ik wil weten wat er onder ons volk gebeurt.

Samen spoedden ze zich buiten het park.

A. HANS.

WILLEM TELL

L. OPDEBEEK ~ UITGEVER ~ ANTWERPEN

A. HANS

WILLEM TELL

De Zwitsersche Volksheld

Pentteekeningen van EDMOND VAN OFFEL

TWEEDE UITGAVE.

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1933